

Búcsúzunk Dr. Szenohradzky Páltól

Szenohradzky Pált búcsúztatjuk, sokaknak Szeno, Doki, legtöbbünknek Pali, Pali Bácsi!

Nehéz szívvel, de büszkeséggel vállaltam el, hogy végső útjára kísérve, a Szegedi Tudományegyetem Sebészeti Klinikája és annak Transzplantációs Osztálya, és nem utolsósorban a Magyar Transzplantációs Társaság nevében elbúcsúztassam. Életének abban a legaktívabb szakaszában ismertük meg, amikor szakmai karrierje felívelt, beteljesedett és hivatásában otthonra lelt. Második nagy családja lett a transzplantációs közösség, melyben történelmet írt, fáradtságot nem ismerve, mindig vidáman, örömmel dolgozott. Szeretett bennünket, és Őt is szerette mindenki. Amikor 1 hete, a Magyar Transzplantációs Társaság Kongresszusán megemlékeztünk Róla – képekben -, szinte kivétel nélkül mindannyiunk szemébe könnyeket csalt a fájdalmas veszteség érzése.

Beírta magát a hazai szervátültetés történelmébe azzal, hogy Csajbók Ernővel karöltve megszervezték a vese átültetési programot, és ennek keretében 1979-ben elvégezték az első két szegedi cadaver vese transzplantációt. A veseátültetési program újra szervezésével Petri Gábor professzor úr – a Szegedi Orvostudományi Egyetem Sebészeti Klinikájának vezetője bízta meg őket, aki 1977-ben kifejezetten ezzel a céllal hívta meg Klinikájára Szenohradzky Pált, aki akkor már 9 éve urológusként dolgozott a városi kórházban. Pali ekkor a klinika Nephrológiai Osztályára, illetve a Művese állomására került státuszba, ahol 6 évet töltött el, ez alatt megszerezve először 1985-ben a nephrológiai, majd 1986-ban a sebészeti szakvizsgát. 1978 - 79-ben fél évet töltött a berlini Friedrichshien-i Kórház transzplantációs részlegén illetve dializáló centrumában. Itt különösen a vese transzplantációra történő előkészítést, szervkivételt, szervkonzerválást, a műtéti technikát, ill. a transzplantációt követő kezelést tanulmányozta. Hazajövetelét követően megszervezték Dél-magyarországon a donorszolgáltatást, és a klinikán a transzplantáció előfeltételeit, majd 1979. október 29-én elvégezték – immár szervezett formában az első halott donorból származó veseátültetéseket. Az elsőt Csajbók – Szenohradzky, majd ugyanazon donor másik veséjét Szenohradzky – Csajbók felállításban.

Erről az időszakról sokat mesélt nekünk, fiataloknak a maga megszokott humoros, egyben lebilincselő stílusában, érdekesítő történeteket betegekről, az akkori kezelésekről.

1994-ben vette át a Sebészeti Klinika Transzplantációs Osztályának vezetését, 1997-ig egyetemi adjunktusként, majd klinikai főorvosként irányította a veseátültetési programot. Igyekezett összefogni Dél-magyarországon a szervdonációt és a transzplantációt. Ennek érdekében évente szervezett tudományos összejöveteleket az intenzív osztályok és a dializáló állomások dolgozóinak bevonásával. Ezek voltak az ún. Dél-magyarországi Transzplantációs Szimpóziumok, melyek keretében rendszeresen beszámoltunk az elmúlt év eredményeiről, megtárgyaltuk az aktuális problémákat,

feladatokat. Főorvos úr fontosnak tartotta a személyes kapcsolatokat, és ezen keresztül is a szervátültetés népszerűsítését, az azzal kapcsolatos ismeretek átadását, a szakmák közötti együttműködés erősítését. Mindezekhez széles baráti körét, ismeretségeit is felhasználva igyekezett kellemes, jó hangulatú összejöveteleket szervezni, melyek emlékezetessé tették mindannyiunk számára ezeket a rendezvényeket. Személyiségének egyedülálló varázsa mindenkire hatott, így még a – nem ritkán – éjszaka vagy hétvégén végzett műtétek, transzplantációs riadók, utazások is jó hangulatú, örömmel végzett csapatmunkává változtak. Munkatársait ösztönözte, mind a napi rutinban, a műtőben, mind a tudományos munkában, és soha nem mulasztotta el, hogy a jól végzett munkát megköszönje nekik, legyen az orvos, nővér, műtősnő, műtősfő vagy beteghordó.

Pali bácsi nagyot álmódott, tudta, hogy a szervátültetés igazi – sok szakterületet felölelő csapatmunka révén lehet csak eredményes. Kitűnő kapcsolatot épített és ápolt a társszakmák képviselőivel is, melynek előnyeit mi, az utódnemzedék is élvezhetjük. Többek között Neki köszönhetjük, hogy ma Magyarországon a szegedi transzplantációs centrumnak van olyan pathológiai háttere, Iványi Béla professzor úr és munkatársai révén, mely világszínvonalú betegellátást és tudományos munkát tesz lehetővé. A tudományos együttműködés megalapozása és a személyes, jó kapcsolatok nem engedték a kitűnő szakembereket Budapestre távozni.

A szakmai elkötelezettségét jelzi, hogy több tudományos társaságnak is tagja volt:
Magyar Urológusok Társaságának, a
Magyar Nephrológus Társaságnak, melynek 2 évig vezetőségi tagja is volt,
Magyar Sebész Társaságnak, és legfőképp a
Magyar Transzplantációs Társaságnak, melynek alapító tagja, 4 évig főtitkára,
2005 – 2009-ig pedig a társaság elnöke volt.
Tagja volt az Európai Transzplantációs Társaságnak is.

Számos hazai és nemzetközi fórumon tartott előadást, több mint 30 publikációja jelent meg. A Magyar Transzplantációs Társaság „Németh András” életmű díjjal ismerte el munkásságát.

Elkötelezett, áldozatos munkáját nemcsak a szakma, de - ami számára talán a legfontosabb volt, maguk a betegek is elismerték. Betegei szerették, ragaszkodtak hozzá, mert nemcsak jó orvos volt, hanem empatikus, emberséges, néha barát is. Ezt jelzik a betegszervezetek által adományozott kitüntetések is: 2000-ben a Vesebetegek Országos Szövetségének „Ádám Edit” díját, 2004-ben pedig a Vesetranszplantáltak Egyesületének „Köszönjük az életet” elnevezésű kitüntetését vehette át.

Ő életet adott sokaknak, és az ő élete is a transzplantáció volt. Hivatalos nyugdíjazása után sem nyugodott, továbbra is teljes erejével dolgozott, segítette a jövőbőket, szolgálta a betegeit. 3 évvel ezelőtt derült fény súlyos betegségére, mellyel dacolva, tovább küzdött, hihetetlen lelki erővel és mélységes hittel viselte, mindvégig megőrizve humorát, szeretetét.

Élete munkásságának elismeréseként a Szegedi Tudományegyetem Általános Orvostudományi Kara és a Szent-Györgyi Albert Klinikai Centruma saját halottjának tekinti. Nyugodjék békében!

Pali Bácsi, el kellett menned, de szellemiséged, emléked örökké velünk marad!

Köszönjük!

Dr. Szederkényi Edit

